

המלשין הלאומי

הרבה אנשים יהיו מאושרים לראות את רפי גינת מבלה שנה או שנתיים בכלא. חבריו לעבודה מאשינים לטעון: „בכלבוטק חמיד הקפידו על עבודה מיקצועית, ללא כל משוא-פנים”

עות סרוגוסטי

בריצה רע מאוד, או לא הצלחתי לשים עליו יד. בכנף שלי יודעים שאסור להחזיר שום צ'ק שלי, כי זה מסוכן.”

גינת נולד בירושלים למישפחת ג'נאחי נהשוילי, לאבא ממוצא גרווי ולאמא יקית משטוטגארט. הוא גדל בטיבעון ולמד בבית הספר הריאלי בחיפה. כנער עבר קורס לשופטי-כדורגל והיה שופט בתישעה מיטח קים, עד שחטף מכות-רצח במישחק בין מג'ד-אל-כרום לבין מעיליה.

אחרי השרות הצבאי הפך זמר בלהקת כר

גינת כזמר, לפני הטלוויזיה כמה להיטים

מון. והצליח אף להוציא כמה תקליטים. אחי רים משיריו היו בזמנם להיטים. לפרנסתו עבד כנהג במיסלקה של בנק-המזרחי בדרום. הוא עבד תקופה מסוימת ככתב פריי לאנס, והמשיך במקביל לעבוד במיסלקה של הבנק. אחרי חודשים אחדים מונה כעורך מבט-ספורט, ואחר-כך כרכו המערכת.

ב-1978 היה אמור לנסוע לסקר את מישהי קי הגביע-העולמי בכדורגל, שנערכו אז באר-גנטינה. בישיבה של מחלקת-הספורט גילה, לתדהמתו, שאינו נוסע, והוא קם ועזב את המחלקה בטריקת-דלת.

„באותה תקופה היה חיים יבין מנהל מחלקת-החדשות, ואני החלטתי לרדת אליו, שתי קומות למטה, ולבקש ממנו שישבץ אותי בחדשות כתב. למזלי אני עצלן, ובמקום לרדת בגל, ירדתי במעלית, שבה פגשתי שמן נוסף — גידעון לביארי, שהיה מפיץ כלבו-טק. לא הכרתי אותו, אבל שאלתי אם הוא צריך כתב. הוא אמר שכן, אני אמרתי שאני בא מייד.

„חצי שנה הייתי כתב מן המניין ועברתי

שאלת הצעות-שחרור ונתינת טובות הנאה לאנשי כלבוטק עלתה לא-אחת בעבר, ושמעות שונות עשו להן כנפיים במה לך שנות שידור התוכנית הפופולרית.

בראיון שערכתי בעבר עם גינת, שאלתי אותו אם אינו מקבל הצעות-שחרור. „שום דבר. האמת היא ששאלתי פעם את בנימין זיגל על זה. כשהתוכנית יורדת על מופעלים, או יש לפעמים איזמים ולחצים קשים, אבל אף אחד לא ניסה לקנות אותי, או כתב, או תחקירן. זיגל אמר לי: לא נותנים שוחד כדי רמו שאי תה מוכן לקבל. חוץ מזה, יש לכם תרמית שגם אם ארם חושב שתקבלו, הוא בטוח שגם את זה תצטוו ותשרדו.” אף פעם לא היה ניסיון למנוע שידור באמצעות מתנות, אבל היו דרכים אחרות.

למשל, להפעיל עורך-דין. דרך אחרת: טלפונים של חברים, ואם הם מספיק מתוודים — אז גם טלפונים של קרובי-מישפחה של אחרות.

„אני זוכר כתבה בנושא אחת מסוכנויות הרכב. אז הגיעו אלי טלפונים של בכירים בטלוויזיה שביקשו לברר. אחר-כך טלפונים מחברים, אפילו כאלה שלא דיברתי איתם שנים. בסוף מישהו הגיע עד אחותה של אשתי. תי. לא נכנעתי, להיפך, זה רק החריף את השידור, כי השיטה הרגיזה אותנו.”

בשנים האחרונות ניסו לא-אחת להתנכל לגינת, וגם לכתבים אחרים בכלבוטק. אך מובן שגינת, בהיותו העורך, המפיק וגם המגיש של התוכנית, וזכה לכל מטר השניאות והנקמות.

היו איזמים על הכתב עופר טלר, כשעשה כתבה על סוחר-רכב המתחזים כקונים פוטני-ציאליים, והמוכרים אחר-כך מכוניות רפוי קות. אורי פורת, שהיה או מנכ"ל רשות השידור, שמע על האיזמים והעמיד מייד שומר-ראש לטלר ולגינת.

כתבה אחרת, שגררה אחריה התנכלות פיי-סית לרבוש, היתה כתבה על גניבות-דלק בשנת 1979. „לי היתה או אלפא רומיאו ספרד ר. סיפר גינת בראיון, ובמשך חודשים כנהג דפקו לי אותה יום-יום — צמיגים חתרי כים משומשות מפוצצות.

פעם אחרת ניסו להפיל עליי סיפור דרך הבנק שלי. יום אחד טילפן אליי מנהל-הסניף שלי, וסיפר שמישהו התקשר איתו והציע לו סכום גדול כדי שיתן לו צ'ק שלי בלי כיסוי. אמרתי שישקע איתו פגישה בבית-קפה, ואני אבוא ואחשיף את העניין. אבל באתי לשם כמו טירון. הוא ראה אותי מרחוק וברח, ואני

גבוהה של ניקיון-כפיים, ולא התקרב לחלל-טורות או לקבלת כספים וטובות-הנאה, שיום אחד יכולים להביא ללחץ מצד המשלם. אפי' לוא המנכ"ל נותן אישורים לחלטורות כאלה, איז לך כל חשיבות. זה פשוט דבר לא אתי.

„גינת הופיע בחלטורות ובעבר-יראיונות כמעט בכל ערב, כרתי-הארץ, ואין ספק שהוא קיבל את ההצעות להופיע בגלל החיפה שהוא קיבל בתוכנית. תמיד, עם כל תפקיד שהוצע לו, הוא עמד על-כך שהוא ימשיך להופיע, כי הוא ידע שזה המפתח לחלל-טורות.”

אנשים, שעברו עם גינת בכלבוטק, מספיק רים כי במשך השנים היו ניסיונות רבים להכתיים את גינת. לעיתים הרברים הגיעו לאב-סורדים. כך, למשל, כשהוא התחתן ב-1981, הופיע על ההזמנות לחתונה ציור נאיבי של טלוויזיה עם הכיתוב של כלבוטק. ההזמנה נשלחה גם לחברו של גינת מילדות, התעשיין מיקי שטראוס. לא ברור כיצד, אבל באחת הכתבות ניסו לטעון שהוא שלח הזמנות לתעשיינים, כשהזמנה מסתתרת איום מרומז נגדם.

שאלה נוספת, שאותה ביקשתי לברוק, היא אם בשנים האחרונות היתה הפלייה לטור בה של האמרגן חיים סלוצקי בטלוויזיה. פני-תי לאמרגן מתחרה, מאיר קוטלר, השותף במישר-האמרגנות קוטלר-אשר הפקות. וביקשתי את התייחסותו. קוטלר: „קשה להיגיד שסלוצקי הוא מחבירי או מירידי, וגם ידוע לי על הידידות בין גינת לסלוצקי. אבל אם אני בוחן את התקופה של שלוש השנים האחרונות, שבהן אני מאוד פעיל, לא זכור לי שסלוצקי קיבל משהו בטלוויזיה שלא הגיע לו לקבל. אם מגיע קירקס מרוסיה לארץ, הוא היה מקבל טלוויזיה עם סלוצקי או בלעדי. נראה לי שבתיקשורת יש בחאונה הגוי-תוללות חסרת-הצדקה נגד גינת. במעורב תקפו השבוע את גינת ואהרון גולדפרינגר, על שהם קיבלו כרטיסי-כניסה בחינם למופע תורכי. זה ממש מגוחך. שניהם מקבלים ממני במשך שנים כרטיסים להופעות, באופן קבוע. זה חלק מהעבודה שלהם. להגיד שהם קיבלו כרטיסים כשוחר — זה ממש מוגזם.”

לרים שמיוות באוויר, והציע לה כתבה מוכנה לשידור על המופע. המפיקה, שלא ידעה על המעורבות של גינת עם סלוצקי, הסכימה, וכתבתו החמה של גינת שודרה בתוכנית. בסיום הכתבה כתב ליכטמן: „על פני-ה-ברים, נראה שבפרשיות הללו נפרצו כמה סכריים של אתיקה עיתונאית עליידי בעלי-תפי-קידים בכירים ברשות-השידור, המחזיקים ביד-עוצמה ליקשורתית ניכרת. זהו המינימום שהאפשר לומר. השאלה היא האם רשות-השידור תברוק אם אמנם מדובר במינימום הזה, או שיש בעיות של הפרת-אמונים ומעילה-בתפקיד מצד כמה מעובדיה. לפני אורי פורת מצגות כאן ראיות חדשות לכאורה. הכדור אצלו.”

מיותר לציין שפורת, חברו הטוב של גינת, לא עשה כלום בכדור. הוא נתן לגינת יבוי מלא לאורך כל הדרך. גם בימי האחרונים ברשות-השידור, המשיך לתת לגינת יבוי. ב-27 ביולי השנה התפרסמה בהארץ ידיעה, שלפיה רפי גינת השתתף בסרט שהכין שוקם במלאת 40 שנה להקמתו. גינת אמר להארץ שהתנאי שלו היה שהסרט לא יוצג בפומבי, ושלא תהיה לו נגיעה לצרכנות עכשווית. עוד נאמר בידיעה שפורת העניק לגינת אישור בעל-פה לחלטורה.

עיתונאים רציניים ברשות-השידור אמרו לי כי למיטב ידיעתם לא היו כשי-נים האחרונות פסילות של כתבות מצידו של גינת, שלא היתה להן הצדקה מיקצועית-טוריה. לעומת זאת, הם מוחו ביקורת נוקבת על כך שגינת, כעורך וכמפיק כלבוטק, עשה מאות חלטורות בשם השנים האחרונות.

„לא יתכן שאדם שיש לו תפקיד כמו שלו בעיתונות הממלכתית יעשה כל-כך הרבה חלטורות, אמר לי אחד מהתחקירנים הטובים בטלוויזיה. החלטורות הללו יוצרות כהרס ניגודי-אינטרסים רציניים. לא יתכן שגינת יופיע בערב שהאמרגן שלו הוא האמרגן של ירדנה ארזי, או שהוא יעשה ערבי-ראיונות במלון שלום תמורת אירוח שלו ושל מישהו אחרו.”

כל הצוות של כלבוטק ררש מעצמו רמה

אירוח חשאי בסוויטה הושיאית

רמלון „דן כרמל” בחיפה, בקומה העליונה, נמצאת סוויטה נשיאותית, שממנה נשקף נוף המרהיב של המפרץ.

נוסף על שני החדרים המפוארים, זוכה המתארח בסוויטה ליהנות גם משרות-אירוח מיוחדים, הכוללים מגשי-מזון בחדר, חלוקי-הצהה ופרחים. עלותו של לילה אחד בסוויטה, לפי עדותו של מנכ"ל המלון, יוסף כרובי, היא 450 דולר. כשמדובר באורח רגיל, במובן.

לפני שנה וחצי נדהמו אחדים מעובדי-המלון לנלות כי יש מי שנהנים משהיה בסוויטה הנשיאותית ללא ההשלום המקובל, ובנוהל מוזר למדי: באחד הימים הודיע המנכ"ל לקצין-הביטחון של המלון כי לסוויטה אמור להגיע רפי גינת. המנכ"ל מסר לקצין-הביטחון את המפתח של הסוויטה, והורה לו למסור אותו לגינת, שייגיע בלילה לחניון המלון. בקומת-התקרקע על דן כרמל יש חניון, שממנו ניתן לעלות במעלית הישר לחדרים, מבלי לעבור דרך הקבלה. לאחר-אירוחה באותו ערב הורה המנכ"ל שלא להשכיר את הסוויטה הנשיאותית באותו לילה, כדי למנוע תקרית מביכה.

בערך בחצות הגיעה מכוניתו של גינת לשער-החניון. הוא קיבל מקצין-הביטחון את מפתחות-הסוויטה, ועלה אליה לחדר, מבלי להירשם בקבלה. מוקדם בבוקר הוא יצא מהמלון, והחזיר את המפתחות לקצין-הביטחון בחניון. תגובתו של מנכ"ל דן כרמל על הסיפור המתפרסם כאן, „לא זכור לי. אני לא זוכר מי שקרה.”

מסתבר שהיחזרות בין גינת והמנכ"ל כרובי החלה דרך גידעון רייכר. במשך שנים מנהל רייכר קורסים לעיתונות וליחסי-ציבור, ובעבר קבע את דן כרמל כמרכז פעילותו באזור-חיפה. בשנים האחרונות נהגו רייכר וחברו הטוב גינת להתארח מדי-פעם במלון (בעיקר בסוכות) עם בני-משפחותיהם. בתמורה לאירוח, הם ערכו לאורחי המלון ערבי-ראיונות: גינת מראיין את רייכר על כלבוטק, והחפץ. מה שנקרא בונה המיקצועיות. עניקת בארטס (חילופין). זיכרונו של כרובי התעורר כאן: „כן, אירחנו את גינת ורייכר, אבל תמורת השלום.”

האמנם, שאלתי, אני יודע שהם לא שילמו, בתמורה ערכו ערבי-ראיונות. כרובי: „כן, היתה לנו עניקת-בארטר, אבל זה היה מסודר, עם חשבונות.” תגובתו של גינת על הפרשה: „באותו לילה הרציתי במתנ"ס בנצרת-עילית. מכיוון שהרשתי רע בסוף ההופעה, ולא יכולתי לנסוע לתל-אביב, נסעתי לנות בדן כרמל. הם היו חייבים לי סוף-שבוע, לי ולמישפחתי, עבור ערבי-ראיונות קודם. המנוחה בסוויטה הנשיאותית שוות פחות ממה שהיה מגיע לי.”